

Nataša Kastelic

Pesmi

MALA POT POPOLDNE

glog
ali travnik
ali žitno polje
z zemljo
z nebom

o dobri dve dlani
nebo in zemlja
kako je le mogoče
toliko imeti

STVARI ZA VČASIH

Omejiti se je treba
na včasih
na kdaj pa kdaj
če gre za upanje
zaupanje

Nežno počasi
prenežno prepočasi
se trgajo včasih okrogli dnevi
od misli da so postali sonce
zagledano v vrhove smrek
razkosanih
s čakanjem kapelj
ki pridejo z vetrom in oblakom z jesenjo

ki pridejo z vetrom z oblakom z jesenjo
kot pridejo vame
pozno popoldne
da jih zvečer žrtveniku poklonim
tvoja preganjanja
in zaobljube

Kdaj pa kdaj

Kdaj pa kdaj prijateljsko v mislih

postanem tako dobra kot je sramovanje v meni

postanem tako dobra kot je beg v meni
 postanem tako dobra kot je naklonjenost
 gabrom bršljanom in jelkam čeprav ne cvetejo
 postanem tako dobra kakor žalovanje v meni
 saj ni kazni za misel
 ni posmeha

Nežno počasi
 prenežno prepočasi
 čutim da nekaj zahaja
 kajti
 nekdo ni mogel jokati in se je sklonil
 pa mu je kamenje padlo iz oči
 na skrajnem robu
 na koncu sveta v podstavek popoldneva
 in bil je ponosen
 ko da bi v boju padel

Spremljajte me kot vsakogar
 zapuščajte me kot vsakogar
 ki misli
 da je bolje prebiti dan
 s hoteti malo
 verjeti malo
 upati malo
 ali prebiti dan kakor spomladi
 ko se rože pripravljajo da jih potrgamo
 ali prebiti dan kakor na polju poleti opoldne
 ko se topli razori
 usipljejo vase
 ali pa kdaj pa kdaj
 vse dati
 vse
 tako se začne
 med MENOJ in TEBOJ

smeješ se v meni
 jokaš v meni
 hočeš nočeš v meni z mojimi rokami z mojim srcem
 a kaj
 zasovražiš
 a kaj ko tako zasovražiš

Nobenega
 ritma ni več in nobenega petja ni več in nobenega
 med MENOJ in TEBOJ ni več
 tudi ne kdaj pa kdaj tudi ne včasih

Nežno počasi
 prenežno prepočasi
 poklekne predme človek ki si ga upam obdržati
 kljub temu da je prepleten s koreninami nezvestobe
 kljub temu da bo prihajal samo kdaj pa kdaj
 podoba pobegle želeče dlani
 pred obedom
 lačen in truden

SPOMINJAM SE   Ne vem
 BELINE   s koliko vekami se zapirajo moje prsi
                       s koliko vekami se zapirajo moje roke

Nekaj
 utrnem vsako jutro
 ko raztresene veke
 v meni vsepovsod
 kot prebrane rože
 odcvetejo

ko zora
 sama kakor zelo dober človek
 dogori v belino
 naslikano za gričem
 prozorno
 kar na včerajšnji dan

Zbojim se
 ko se ziblje belina
 v iskanju
 s koliko vekami se zapirajo moje prsi
 s koliko vekami se zapirajo moje roke

ziblje kakor polje
 mehko pisano srečno polje
 s čebelami
 mehкими težkimi srečnimi
 ki rodijo
 znova in znova
 vse belo in rdeče in modro
 in mnogo vsega
 kar je
 mehko pisano srečno

Toliko vek
 z belino raztrganih
 se zbuja v meni

in kot prebrane rože
mi v prsih odcvetejo

Sama
kakor zelo dober človek
spregledam

Sama
kakor zelo dober človek
dogorim

Sama
kakor zelo dober človek
mislim
na mehka pisana srečna polja

PANTA RHEI   podobno si je
včeraj
zmeraj
nikogar
nisem še videla
pribitega na toliko mest
na toliko poti
kot srečnega človeka

nikogar
nisem še videla
ki bi se s kamnom ne družil
ki bi ne mislil kako škoda je
da nima sonce korenin
da bi na grob posadil
svetle lise

nikogar
nisem še videla
ki bi nikoli ne bil moder

kajti kot gube starcev tanko
večno
je upanje v nekoga ki bi pričakoval
in še manj čakal

nikogar nisem še videla
ki bi izpustil katero teh
kamnu podobnih
soncu podobnih
pričakovanju podobnih
bedastih majhnih stvari

o tako
 bedastih majhnih stvari
 čeprav se brez njih
 še pokopati
 ne dam

TEEN kdaj
 je nastala neka vrzel

 ko da gnezdim
 mi je bilo
 ko da imam
 mi je bilo
 ko da sem na svetu zoper vse
 kar ni smeh

z vratom polnim prstov
 se znajdem

ko da pod mehkim
 bolj od pepela krhkim čelom
 blede nihajoče
 kakor prvi listi
 poskušajo spregledati
 nenajdene
 zavržene oči
 ko da so na svetu
 zoper vse
 kar je kdaj
 videlo smeh

z vratom polnim prstov
 se znajdem
 polnim vrzeli
 zastaranih
 ko da sem na svetu
 zoper vse
 kar je dobilo bitko

otrok
 nastaja v meni
 da bi zamenjal otroka
 v pravi podobi se spominjam
 kako

zoper vse kar ni smeh
 vstaja izgubljena bitka